

Dosarul nr. 3r-232/20

Instanța de fond: Curtea de Apel Chișinău (jud: M.Guzun, Gr.Dașchevici, Vl.Clima)

DECIZIE

19 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Victor Burduh

examinând recursul depus de Mihai Corj,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Corj împotriva Comisiei Electorale Centrale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva încheierii din 7 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care acțiunea în contestare înaintată de Mihai Corj a fost declarată inadmisibilă,

c o n s t a t ă:

La 18 august 2020, Mihai Corj a depus cerere de chemare în judecată în ordinea contenciosului administrativ împotriva Comisiei Electorale Centrale, solicitând sesizarea Curții Constituționale prin excepție de neconstituționalitate a Hotărârii Parlamentului nr. 65 din 21 mai 2020 cu privire la stabilirea datei alegerilor Președintelui Republicii Moldova și a art. 109 alin. (1) din Codul electoral, precum și anularea hotărârii nr. 4103 din 15 august 2020 cu privire la aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor de organizare și desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova din 1 noiembrie 2020.

Prin încheierea din 7 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, acțiunea în contestare înaintată de Mihai Corj a fost declarată inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, pe motiv că reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17.

Invocând ilegalitatea acestei încheieri, Mihai Corj a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a încheierii recurate cu adoptarea unei noi încheieri, prin care cererea de chemare în judecată să fie declarată admisibilă, iar cauza remisă la rejudecare în aceeași instanță, în același complet, pentru examinarea cauzei în fond.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu încheierea contestată, considerând-o ilegală și neîntemeiată pe motiv că a fost emisă cu încălcarea normelor de drept procedural, or, prima instanță urma să țină cont de normele de

drept național, cât și de practica CEDO în vederea neîngrădirii dreptului privind accesul liber la justiție.

În acest context a menționat că declararea acțiunii ca inadmisibilă constituie în esență un refuz din partea Curții de Apel Chișinău de a examina în fond cauza, fapt ce constituie o violare a articolului 6 §1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Or, restricția impusă accesului la o instanță de judecată nu va fi compatibilă cu articolul 6 § 1, decât dacă aceasta urmărește un scop legitim și există o proporționalitate rezonabilă între mijloacele folosite și scopul urmărit, cu atât mai mult că motivarea Curții de Apel Chișinău nu reprezintă altceva decât invocarea formală a unor temeuri de inadmisibilitate a acțiunii, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare.

A menționat că instanța de fond greșit și-a motivat soluția prin faptul că actul administrativ contestat nu lezează dreptul invocat de reclamant. Or, acesta și-a revendicat și demonstrat un drept vătămat în sensul articolelor 17 și 189 din Codul administrativ, în concret prin faptul că Programul calendaristic pentru realizarea acțiunilor de organizare și desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova din 1 noiembrie 2020, aprobat prin hotărârea nr. 4103/2020 nu este unul conform cu prevederile art. 38 alin. (1) coroborat cu art. 90 alin. (1) și (4) din Constituție.

Or, în atare situație, reclamantul-recurent este impus de către Comisia Electorală Centrală să desconsidere prevederile art. 38 alin. (1) și art. 90 alin. (1) și (4) din Constituție pentru a putea participa într-un scrutin electoral neconform cu nomele constituționale, deoarece data desfășurării alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova nu poate fi una anterioară expirării mandatului acestuia, ci numai una posterioară.

Recurentul a mai invocat că este un cetățean cu drept de vot care dorește și insistă ca în această țară, Constituția nu numai să fie venerată, dar și respectată, atât de către cetățeni, precum și de către autorități. Or, în temeiul art. 16 alin. (3) din Codul electoral, Comisia Electorală Centrală se conduce în activitatea sa de Constituție, de prezentul cod, de legislația în vigoare și de regulamentul comisiei, aprobat prin hotărâre a acesteia.

Ca urmare, Comisia Electorală Centrală prin adoptarea hotărârii care se solicită a fi contestată i-a încălcat dreptul la vot și dreptul de a fi ales, ceea ce denotă că a respectat condițiile de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, demonstrând inclusiv și pretinsul drept vătămat, or, alegerile Președintelui Republicii Moldova pot și trebuie să aibă loc doar în următoarele limite temporale: 23 decembrie 2020 - 23 februarie 2021, și nu după cum greșit a stabilit Parlamentul prin Hotărârea nr. 65 din 21 mai 2020.

Recurentul Mihai Corj a mai subliniat că nu este clar, de ce Curtea de Apel Chișinău a solicitat poziția părâtei - Comisiei Electorale Centrale până la data de 7 septembrie 2020 pentru a depune referință, deoarece conform art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, la examinarea admisibilității acțiunii în contencios administrativ instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ.

Prin urmare, referința pârâtului este prematură și urma a fi respinsă. Or, Curtea de Apel Chișinău nu era îndrituită să-și motiveze încheierea printr-un înscris/referință care pentru acea perioadă nu era opozabilă.

Prin referința din 15 septembrie 2020, Comisia Electorală Centrală a solicitat respingerea recursului cu menținerea încheierii.

În conformitate cu art. 243 alin. (2) Cod administrativ, instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces.

În speță, Colegiul nu consideră oportun de a cita participanții la proces pentru a se pronunța cu privire la problemele invocate în recurs, deoarece criticele recurentului Mihai Corj au fost expuse cu suficientă claritate.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea încheierii din 7 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul.

Din conținutul recursului depus de Mihai Corj, rezultă că recurentul nu este de acord cu încheierea din 7 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care cererea de chemare în judecată depusă de ultimul a fost declarată inadmisibilă în temeiul art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, pe motiv că reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17 (f.d.66-73).

La fel, s-a constatat că pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut că reclamanul nu a putut revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17, motiv pentru care acțiunea în contestare depusă împotriva Comisiei Electorale Centrale a fost declarată inadmisibilă (f.d.57-63).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că încheierea recurată este adoptată în conformitate cu normele de drept procedural care reglementează acțiunile instanței de fond la acea fază a procesului, pornind de la următoarele.

Colegiul reține că, potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

La rândul său, art. 189 alin. (1) din același cod, statuează expres că orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

La caz, reclamantul a înaintat o acțiune în contestare în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) Cod administrativ. Totodată, conform art. 5 Cod

administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul enunțat, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Iar conform art. 207 alin. (2) lit. e) Cod administrativ, acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17.

Dispozițiile legale enunțate *inter alia* reglementează condițiile testului de admisibilitate pe care trebuie să le parcurgă acțiunea în contencios administrativ, inclusiv pentru acțiunea în contestare.

În acest context, Colegiul reține că unul dintre elementele definiției ale acțiunii în contestare, este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din formele activității administrative. Or, reclamantul care înaintează acțiune în contencios administrativ trebuie să urmărească și să justifice procesual pentru testul de admisibilitate revendicarea unui drept subiectiv propriu căruia îi se aduce atingere prin activitatea administrativă contestată.

Raportând la caz cadrul legal enunțat și reieșind din constatările sus-menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că prima instanță întemeiat a ajuns la concluzia inadmisibilității acțiunii în contestare înaintate de recurentul-reclamant împotriva Comisiei Electorale Centrale cu privire la contestarea actului administrativ.

Aceasta deoarece, la caz, recurentul atât în prima instanță, cât și în ordine de recurs nu a prezentat nici un argument fondat prin care să motiveze și să justifice explicit în plan procesual care sunt în concret drepturile acestuia atinse prin adoptarea hotărârii nr. 4103 din 15 august 2020 cu privire la aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor de organizare și desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova din 1 noiembrie 2020.

Potrivit art. 2 alin. (1) Cod electoral, cetățeanul Republicii Moldova participă la alegeri prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat. Astfel, Colegiul reține că din cererea de chemare în judecată și cea de recurs nu rezultă nici o circumstanță care ar justifica atingerea adusă uneia din prerogative (caracterele) dreptului de a alege și a fi ales.

La capitolul dat, este remarcabil că din analiza materialelor cauzei și, în special a cererii de chemare în judecată a reclamantului – recurent Mihai Corj nu se deduce lezarea unor drepturi vătămăte ale sale, acestea fiind doar presupuneri de a reclamantului de încălcare a dreptului la vot și a dreptului de a fi ales, fără însă a invoca prin ce și care anume acțiuni de organizare și desfășurare a alegerilor pentru

funcția de Președinte al Republicii Moldova indicate în Programul calendaristic îi aduc atingere dreptului la vot și dreptul de a fi ales al recurentului, fiind invocată la general că perioada de desemnare și colectare a semnăturilor susținătorilor candidaților la alegerile pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova a avut loc între 1 septembrie - 1 octombrie 2020 și nu după 23 decembrie 2020, după cum consideră reclamantul.

Dimpotrivă, hotărârea contestată fiind un act administrativ individual reglementează doar Programul calendaristic pentru realizarea acțiunilor de organizare și desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova din 1 noiembrie 2020, responsabil de care este organul electoral.

În acest context, nu pot fi reținute și se resping argumentele recurentului Mihai Corj, precum că Comisia Electorală Centrală, prin adoptarea hotărârii nr. 4103 din 15 august 2020 cu privire la aprobarea Programului calendaristic pentru realizarea acțiunilor de organizare și desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova din 1 noiembrie 2020, i-a încălcat dreptul de vot și dreptul de a fi ales, prin faptul că:

- data desfășurării alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova nu poate fi una anterioară expirării mandatului acestuia, ci numai una posterioară (art. 90 alin. (1) și (4) din Constituție), or, alegerile Președintelui Republicii Moldova pot și trebuie să aibă loc doar în următoarele limite temporale: 23 decembrie 2020 - 23 februarie 2021, deoarece Președintele Republicii Moldova a depus jurământul la 23 decembrie 2016, ceea ce denotă că în limitele temporale 23 decembrie 2016 - 23 decembrie 2020, acesta se află în exercițiul mandatului *efectiv* pentru care a fost ales.

Or, pe lângă faptul că argumentele enunțate comportă un caracter abstract și general, fiind bazate pe aprecieri proprii și interpretări subiective care nu lezează vătămarea unui drept al reclamantului în sensul art. 17 din 20 din Codul administrativ, Colegiul mai reține că hotărârea contestată a fost adoptată în temeiul și pentru executarea unui act normativ ierarhic superior, adoptat de Parlamentul Republicii Moldova și anume: hotărârea nr. 65/2020 „Cu privire la stabilirea datei alegerilor Președintelui Republicii Moldova, în vigoare din 15 august 2020.

În ce privește argumentele recursului în privința faptului că Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 65 din 21 mai 2020 cu privire la stabilirea datei alegerilor Președintelui Republicii Moldova care stă la baza adoptării hotărârii Comisiei Electorale Centrale nr. 4103 din 15 august 2020 este una neconformă cu prevederile art. art. 1 alin. (3), art. 7, art. 38 alin. (1) și art. 90 alin. (1) și (4) din Constituția Republicii Moldova, acestea depășesc limitele controlului judecătoresc. Totodată, Colegiul reține că, cererea de chemare în judecată în realitate denotă un recurs constituțional care nu ține de competența instanțelor judecătorești în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (3) lit. c) Codul administrativ.

Ținând cont de faptul că o dispoziție legală nu poate fi ruptă din sistemul normativ din care face parte și nu poate opera în mod izolat, ci trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale incidente care se completează una pe alta

ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent, instanța de recurs reține la caz și prevederile articolului 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.

Întru dezvoltarea conceptului statului de drept, articolul 2 alin. (1) din Legea Supremă prevede că suveranitatea națională aparține poporului Republicii Moldova, care o exercită în mod direct și prin organele sale reprezentative, în formele stabilite de Constituție. Or, în condițiile statului de drept, puterea politică aparține poporului.

În sensul articolului 2 din Constituție, o democrație veritabilă poate fi constituită numai de către popor, prin exercitarea suveranității naționale în mod direct ori prin intermediul reprezentanților săi, aleși în cadrul unui scrutin democratic.

De asemenea, Comisia de la Veneția, în Codul de bună conduită în materie electorală, adoptat în cadrul celei de-a 52 sesiuni (Veneția, 18-19 octombrie 2002), a relevat următoarele: „Democrația este, la fel ca și drepturile omului și supremația dreptului, unul din cei trei piloni ai patrimoniului constituțional european, precum și a Consiliului Europei. Ea nu poate fi concepută fără alegeri, respectând un anumit număr de principii considerate democratice.”

Colegiul reiterează că dispozițiile constituționale ale articolelor 1 alin. (3) și 2 alin. (1) urmează a fi corelate cu prevederile articolului 38 din Legea Supremă, potrivit căruia voința poporului constituie baza puterii de stat, aceasta exprimându-se prin alegeri libere, care au loc în mod periodic, prin sufragiu universal, egal, direct, secret și liber exprimat.

Din prevederile enunțate rezultă că realizarea în practică a dreptului de vot are loc prin intermediul alegerilor.

La rândul său, alegerile constituie nu numai un mijloc de exercitare de către cetățeni a drepturilor lor politice, consacrate de Constituție, ci și un mijloc de dotare a instituțiilor unui stat democratic cu o capacitate coerentă de expresie, pentru a face posibilă organizarea unor centre de decizie politică, eficiente și în măsură să imprimе activității de stat o orientare general nefragmentată.

Iar Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice din 16 decembrie 1966, la care se face referință în art. 4 din Constituție, prevede că orice cetățean are dreptul și trebuie să aibă posibilitatea, fără nicio discriminare și fără restricții rezonabile, de a alege și de a fi ales, în cadrul unor alegeri periodice, oneste, cu sufragiu universal și egal și cu scrutin secret, asigurând exprimarea liberă a voinței alegătorului.

Reglementări similare pot fi regăsite și în art.107 alin. (1) Cod electoral, conform căruia Președintele Republicii Moldova se alege prin vot universal, egal, direct, secret și liber exprimat pentru un mandat de 4 ani.

Totodată, conform art. 7 Cod electoral, nimeni nu este în drept să exercite presiuni asupra alegătorului pentru a-l face să voteze sau să nu voteze, precum și pentru a-l împiedica să-și exprime voința în mod independent.

Sub acest aspect, Colegiul subliniază necesitatea de a respinge argumentele recursului și din motivul că:

- Comisia Electorală Centrală prin hotărârea nr. 4103/2020 i-a încălcat dreptul de vot și dreptul de a fi ales al reclamantului prin faptul că Programul calendaristic pentru realizarea acțiunilor de organizare și desfășurare a alegerilor pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova din 1 noiembrie 2020, nu este unul conform cu prevederile art. 38 alin. (1) coroborat cu art. 90 alin. (1) și (4) din Constituție, deoarece a fost stabilit anterior expirării mandatului Președintelui Republicii Moldova,
- reclamantul și-a manifestat dorința de a participa în scrutinul prezidențial, în strictă conformitate cu prevederile Constituției, în perioada 23 decembrie 2020 - 23 februarie 2021, însă perioada electorală a început la 25 august 2020, contrar prevederilor constituționale (după 23 decembrie 2020) și așteptărilor sale.

Or, prin adoptarea hotărârii enunțate, Comisia Electorală Centrală nu i-a restrâns exercițiul dreptului de vot și dreptului de a fi ales al reclamantului, întrucât exercitarea dreptului de vot în cadrul oricărui scrutin nu reprezintă o obligație a cetățenilor, ci posibilitatea acestora recunoscută de lege pentru a participa la procesul de formare a organelor de stat centrale și locale, iar alegerile pentru funcția de Președinte al Republicii Moldova nu reprezintă o deosebire în acest sens.

În condițiile respective, cetățenii cu drept de vot, au posibilitatea de a decide de sine stător asupra utilității și necesității participării la alegeri, ori libertatea exprimării votului, ca principiu de drept consacrat la art. 38 din Constituție și art. 7 din Codul electoral, exclude orice formă de constrângere sau presiune asupra alegătorului pentru a-l determina să voteze sau să nu voteze, precum și pentru a-l împiedica să-și exprime voința în mod independent.

Or, Constituția, fiind legea fundamentală a Statului, prevede expres că cetățenii Republicii Moldova au drept de vot, nu și obligația la vot, iar libertatea exprimării opiniei electorale este un principiu care acordă cetățeanului cu drept de vot posibilitatea de a decide de sine stător asupra utilității și necesității participării sale la alegeri. Libertatea exprimării opiniei electorale exclude orice formă de constrângere sau presiune asupra alegătorului pentru a-l determina să voteze sau să nu voteze, precum și pentru a-l împiedica să-și exprime voința în mod independent.

Respectiv, Curtea de Apel Chișinău întemeiat a constatat că Mihai Corj nu a revendicat încălcarea unui drept al său în sensul art.17 în coroborare cu art.189 alin.(1) Cod administrativ. Or, pentru admisibilitatea acțiunii în sensul art.20, art.38 și art.189 alin.(1) Cod administrativ, reclamantul urmează să revendice un drept propriu vătămat prin activitatea administrativă prevăzută de art.5 Cod administrativ, condiție ce nu se atestă la caz.

La rândul său, art.17 Cod administrativ, indică că drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În speță, necesitatea declarării acțiunii ca fiind inadmisibilă, se datorează faptului că protecția efectivă a drepturilor subiective impune instanței de judecată obligația de a reține spre examinare doar acțiunile ce denotă un caracter serios, adică un interes imediat și practic pentru reclamant de pe urma promovării și rezultatului acțiunii în contenciosul administrativ, fapt ce în speță nu se confirmă.

Totodată, Colegiul invocă în speță și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că, pentru ca un reclamant să se poată declara victimă, acesta trebuie să prezinte dovezi plauzibile și convingătoare ale probabilității survenirii unei încălcări, la care ar fi supus personal, fiind insuficiente niște simple bănuieli sau conjuncturi [Senator Lines GmbH împotriva a cincisprezece state membre ale Uniunii Europene (cererea nr. 45572/00)]. Curtea a subliniat că în Convenție nu este prevăzută posibilitatea de a angaja o *actio popularis* în scopul interpretării drepturilor recunoscute în Convenție; aceasta nu autorizează nici persoanele particulare să se plîngă în legătură cu o dispoziție de drept intern doar pentru că aceștia consideră, fără să fi suportat în mod direct efectele, că dispoziția respectivă încalcă Convenția (Aksu împotriva Turciei, Burden împotriva Regatului Unit).

Or, prevederile legale precitate interzic *apriori* și *inter alia* înaintarea acțiunilor în contencios administrativ populare, adică *actio popularis*. Indiferent de felul acțiunii în contencios administrativ, inclusiv în cadrul acțiunii în contestare, reclamantul trebuie să revendice un drept subiectiv al său vătămat sub sancțiunea declarării acțiunii inadmisibile.

Cu referire la solicitarea reclamanului Mihai Corj invocată în cererea de chemare în judecată privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța de recurs reține prin prisma art. 195 Cod administrativ prevederile art. 12¹ alin. (5) Cod de procedură civilă, potrivit cărora instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărîrii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii, pe când, la caz cererea de chemare în judecată nu a fost acceptată, fiind declarată inadmisibilă.

Respectiv, solicitarea enunțată urmărește soarta acțiunii care a fost declarată inadmisibilă, or, examinarea cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate este condiționată de succesul admisibilității acțiunii în contencios administrativ. fiind legate indisolubil una de alta.

Totodată, argumentele recurentului Mihai Corj precum că nu este clar, de ce Curtea de Apel Chișinău a solicitat poziția părâtei - Comisiei Electorale Centrale până la data de 7 septembrie 2020 pentru a depune referință, deoarece conform art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, la examinarea admisibilității acțiunii în contencios administrativ instanța verifică din oficiu dacă sînt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ, Colegiul reține că acestea nu constituie drept temei de casare a actului judecătoresc contestat, întrucît nu influențează în nici un fel soluția adoptată.

Luând în considerație cele expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că argumentele invocate

În recurs sunt neîntemeiate, fapt pentru care recursul urmează a fi respins cu menținerea încheierii instanței de fond.

În conformitate cu art. 230, 243 alin. (1) lit. b), alin. (2) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

decide :

Se respinge recursul depus de Mihai Corj.

Se menține încheierea din 7 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de Mihai Corj împotriva Comisiei Electorale Centrale cu privire la contestarea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Maria Ghervas

Victor Burduh